

PROZA

Milan Kleč *Zgodbe*

Mati in hči

Ne, ne morem reči, da sem se še počutil kot kakšen poslušalec. Mislim dober. Nič več nisem znal prisluhniti, pa ne samo zaradi tega, ker je postalo vse skupaj preveč predvidljivo, in morda tudi zaradi tega, kot je bilo nekdanj, saj sem ljudi preprosto odbijal. Čutil sem težave. Spet pa ni bilo tako, da ne bi hotel imeti nič z njimi in da bi to pomenilo, kako prekleto srečno živim, tu se pa že rahlo zamislim. Saj morda včasih niti ni bilo slabo. Poslušal, poslušal in še enkrat poslušal sem. Morda se me je zaradi tega in prav zaradi tega ognilo veliko neprijetnosti, ki so sicer obletavale druge, potem pa so se mi izpovedovali.

O tem govorim.

O izpovedovanju.

Sorodni duši sva.

Če temu lahko tako rečem.

Zaupava si, s tem gotovo veliko povem ali pa še bolje. Ko sva skupaj, počivava in takšne ljudi imam rad. Redki so. In tukaj prav nič ne nakazujem, da se je to kaj spremenilo. Čeprav sva tudi midva zašla v slepo ulico.

In to prav zaradi počivanja?!

Tega še ne morem reči, toda nekaj mi ne da miru. Od tistega najinega pogovora naprej je tako, da sem na neki čuden in tudi neznan način vznemirjen. Kot da bi morda resno zadevo odpravila z levo roko ali celo zamahnila nad njo. Kajti nekaj moram poudariti. Nisva takšna. Da bi nama bilo vseeno, lahko pa sva postala takšna, tu pa se začne seveda zažirati rahel dvom.

O vsem skupaj.

Videl sem, da ga nekaj žre. Da ga celo nekaj prekleto žre, in vedel sem, da bo prej ali slej spregovoril. Saj kar naprej govorim, da ga poznam. Tudi on mene. In to se je dogajalo zadnje dni in seveda se je stopnjevalo. Sploh ni obstalo na kakšni točki, celo mrtvi morda, ne, sploh ne. In potem sva sklenila glavi. Saj ne vem, kdo je poiskal čigavo, glavno je bilo, spet pretežka beseda, ampak tičala sva skupaj in moral sem ga poslušati.

Moral?!

Tudi to je prestrogo, če se vrnem, da sem v najinih pomenkih počival. Užival in počival, pa čeprav so bile težave še neznosnejše. Ampak tokrat, v tem primeru, se je moralo pripetiti nekaj bolj nepredvidljivega, po čemer pa zares ne vem, ali sva hrepenela.

Lahko si dovolim in govorim tudi v njegovem imenu. Tukaj ne obstaja prav nobena težava. To zatrjujem.

Za zdrava sva se imela, tega pa tudi ne mislim posebej razlagati, toda tudi na takšne prežijo pasti.

Ali pa predvsem na takšne, pa spet ne govorim, da bi kakor koli pretiravala. Nekaj naju je tako vodilo, da sva kaj preprosto sprejela, pa tudi odbila.

Samo eno ime ga je bilo.

Seveda ime njegove punce.

»Z Marijo sem se razšel!« mi je priznal in me zelo žalostno pogledal.

»Razšel?! Čakaj, čakaj!« sem se vznemiril.

Kot da bi se česa ustrašil, ali pa so bile to le moje bojazni.

»Potem je bila vseeno premlada?!« sem ga vprašal po mučni tišini, kajti to je bila edina težava, ki se je pojavljala med njima.

Mislim, da sta sploh začela skupaj, toda prepričan sem bil, da sta to že davno rešila. Vsaj pred kakšnega pol leta, ko sva se o tem veliko menila.

Saj.

Spet te mlade punce in spet mi starci, ki smo že nekoliko preveč zavili v leta.

Toda saj to sta rešila, sem se vseeno čudil svojemu vprašanju in tudi on je odkimal.

»Ne, ne, nikakor ni bila premlada!« se je celo rahlo zasmel.

Ampak še vedno je bil žalosten. Zelo žalosten, nisem pa hotel tega njegovega razpoloženja ocenjevati.

In mu pripisovati kakršnih koli tonov, čeprav sva sorodni duši, to bi lahko tudi v nedogled ponavljal.

»Nikakor ni bila premlada. Celo nikakor!« me je pogledal s tistim smehom, za katerega res nisem vedel, kaj je obetal.

Govorim o smehu, govorim o njem, toda pogovor me je pritegnil.

»Kaj pa se je potem zgodilo?« sem ga moral vprašati.

Gotovo je to pričakoval, saj se mi drugače ne bi ponudil in nič slabega ne mislim s tem, če tako označim najin pomenek.

Ali njegovo izpoved?

Saj je vseeno.

»To z mladostjo, to je samo lepo. Te skrbi so bile odveč. Čisto odveč, sicer na mestu, ampak to mi gre zdaj še bolj na smeh,« se je začel počasi odpirati.

In takšnih novic sem bil predvsem vesel.

Ker zapeljevati mlada dekleta, to pa so bili vroči pogovori, in če bi bilo samo to.

Živeti z njimi!

To pa so bili že skoraj vroči prepiri.

Ampak saj je sam rekel.

Da so bile tovrstne skrbi čisto odveč, to sem predvsem zelo rad slišal, torej se je primerilo nekaj povsem drugega.

Ampak kaj?

Prekleta!

Pa saj ga ni bilo treba siliti. Saj je potreboval pomenek, pogovor ali kako naj označim to, ko sva glavi tiščala tako skupaj, da ju bolj nisva mogla.

»Vse boš zvedel o tej mladosti,« je dejal.

»Pa kaj nisva o tem že vse rekla?« sem se rahlo začudil.

»Tudi jaz sem mislil!« je pritrdil.

Potem je vseeno tičalo tisto usodno, čeprav se seveda prehitavam, toda vseeno, tisto, kar je žrlo mojega prijatelja, tisto je po vsem sodeč tičalo v mladosti.

In nič.

O, mladost.

Besede pa je postavljaj tako, da sem ga moral pustiti nekako na miru. Ampak še vedno je bil moj prijatelj, še vedno sem počival ob njem in zato si mi ga ni bilo treba niti posebej ogledati.

In kaj šele pozorno.

Kot če sem kaj spregledal.

Saj sem mu zaupal in za to priložnost lahko navedem le naslednje.

Če bi se že primerilo kaj podobnega, potem gotovo ne bi poiskal mene. Potem prav gotovo ne bi imela več skupnega sveta, če lahko ponazorim to stanje na ta način, tu pa moram spet dodati, da sva imela vsak svoj svet.

Izključno svojega, in da sva svetova drug drugega predvsem spoštovala, ko sta se ali pa se preprosto pokrivala.

In to je bilo tisto in je.

In tako naj bi tudi ostalo, pa nič nisem tukaj zavisten, saj bi lahko bil.

Mislim, ko govorim o mladih puncah, s katerimi pa jaz na žalost nisem imel opravka.

Na žalost sem rekel, toda med nama je bilo vse čisto, to še zadnjič poudarjam.

Kristalno.

»Nikoli nisem vedel zakaj,« je nadaljeval, »ampak kar naprej sem jo moral poslušati o njeni materi.«

»O njeni materi?« sem ga pogledal.

»Ja, vseskozi je bila prisotna njena mati!« je poudaril.

»Že, ampak kaj ima to opraviti z vama!« sem vprašal.

»Na začetku nič. Popolnoma nič. Celo dobrodošla je bila takrat.

Ampak tako je bilo samo na začetku!« ga je spet ovila nekakšna težka žalost.

»Žalosten si!«

Prikimal je. Pa ne brez potrebe.

Vse sem hotel zvedeti. Poslušati sem ga želel.

»Govori mi.«

»Saj ne vem. Zlagoma se je dogajalo. Vedno bolj je bila prisotna,« je šepetal.

»Pa na kakšen način?«

Poskušal se je nasmejati.

»O njej v resnici sploh ni govorila kot o materi!« je naenkrat izstrelil.

»Ni govorila kot o materi? Ampak!« me je vedno bolj zanimalo.

»Najprej je govorila. A veš *moja mama, moja mamica* in te reči. Čisto običajno, bi lahko zatrdil, toda kaj ko je začela ta *mamica* dobivati obliko ženske,« se mi je izpovedoval.

Kajti to je bilo pa že izpovedovanje in to sva dobro ločila.

»Hočeš reči, da je začela govoriti o njej kot o ženski!«

»Da!« je prikimal.

Težka beseda. Nekaj ga je moralo globoko žreti. Že besede so pomenile detajle.

»Kot o ženski in seveda nisem mogel ostati ravnodušen. Kot da je potrebovala poslušalca, saj veš!«

»Vem, dobro vem.«

»In to je bilo prav neverjetno. Mislim, ko jo je začela omenjati tudi v postelji. V tistih trenutkih sem se pa že zamislil,« je nadaljeval.

Tudi jaz bi se.

»Vedno bolj prisotna je bila. Pri najnežnejših dotikih in saj ne vem. V začetku me je motilo, potem pa sem jo začel že pogrešati. Če je kdaj slučajno umanjala, a se je to sicer redko pripetilo. Nenehno naju je spremljala,« se je zamislil.

Bilo je čudno, sem ga pa dobro razumel. Mislim, kako se ti kaj pripeti povsem nehote.

»Me poslušáš?!« se je pozanimal z nepremičnim pogledom.

»Pa še kako.«

»Rekel sem ti. In predstavljala jo je kot neverjetno dobro žensko! Pomisli malo,« je postajal nemiren.

Ni se mi bilo težko vživeti v njegov položaj.

»Kot neverjetno in kot enkratno žensko in ta ljubljenska, ali kako naj jim rečem, so postala prav neverjetna. Saj na trenutke res nisem več vedel, s kom sem. Ali z Marijo ali z njeno materjo,« je hitel.

Lahko sem si mislil.

Prekletstvo.

Ni in ni miru.

Očitno.

Ampak to že ni bil več najin svet ali pa če se takoj popravim. Vsaj moj ni bil, saj močno dvomim, da bi prenesel vrivanje tretje osebe v odnos. Na ta način seveda, če se vseeno malo popravim. Nekaj pa je prav gotovo. Da bi vnesel v svoj odnos mater svoje punce, mislim v intimnost, ne, o tem pa močno dvomim, da bi privolil, niti da bi se na kakšen prav zahrbtnen način ujel.

Tako mi je že delovalo vse skupaj.

Upal sem lahko le, da je to zgolj moja težava.

Morda bolna.

Saj niti ni toliko pomembno.

»Kot da bi mi jo podtaknila.«

»Marija?!«

»Marija, Marija.«

Kako lepa je bila Marija, toda nisem vedel, ali je še takšna. Da je mlada, sem že poudaril, toda njena lepota je prekašala veliko lepot. Vsaj tistih, na katere sem imel priložnost trčiti.

Ampak očitno ni bila le mlada in prelepa.

Očitno je bila tudi navihana.

Tako sem razmišljal, kar mi je prijatelj vseskozi tudi ponujal.

»In kako je opevala njeno lepoto.«

»Opevala?!« sem se čudil.

»Dobesedno. Njene oči, njene prsi, njene noge, njeno gladko kožo in vse. Kot da bi živela z nama.«

»Neverjetno, jaz te čisto razumem.«

»Kaj razumeš?« je nenadoma dvignil glas.

»Da je bilo nevzdržno!«

»Sploh ne, niti malo!« me je presenetil.

»Ja, kaj pa te potem muči?« sem ga zmedeno vprašal.

»Kaj me muči, to te zanima!?«

»Seveda.«

»A me poslušaj!« se je brez potrebe pozanimal. Vendar na takšen način je pač tekel pomenek.

»Dobro te poslušam.«

»Vse je bilo imenitno, dokler ni izrekla tistega, kar mi je vzelo zrak!«

Pojma nisem imel, kam je meril.

»In to je bilo?!« sem rekel zelo tiho, da ga ne bi kaj zmotil.

»V resnici je to bila njena izjava, ki se glasi.«

Vedel sem, da bom slišal nekaj čisto nemogočega. Nekaj, kar ima malo ali pa celo nič opravka z najinim dotlej tako trdnim svetom. Pa ne govorim samo o svetu načel. Nikakor. Govorim o najinem ustroju. Seveda.

»Izjava se je glasila. Na najvišji točki ljubljenja. Ko je bila še kako navzoča njena mati.«

»Zaupaj mi že,« sem bil vedno bolj nestrpen.

»Da je njena mati mlajša od nje!« je udaril po mizi.

Za zdaj še s pestjo, saj se ne bi čudil, če bi treščil z glavo.

»Kaj?!« sem zatrepetal.

In to čisto nebogljeno.

»Da je njena mati mlajša od nje?!« sem se za spoznanje dvignil. Čisto naježen sem bil.

»Prav si me slišal. Da je njena mati mlajša od nje, to pa še ni bilo vse, ker se je takoj popravila, da je tudi lepša.«

»Neverjetno. To bi pa rad še enkrat slišal!« sem dobil nekako čuden glas.

Vsaj spoznal ga nisem.

To je bilo pa že preveč.

Dobro, navihanka, ki ti hote ali nehotе vključi v odnos svojo lastno mater, dobro, nič ne rečem, toda kakšen odnos je imel moj prijatelj z Marijo, da je le ta iztisnila iz sebe, kako ima mlajšo mater, mislim od sebe, takšen odnos pa je mejil že na nekaj nezaslišanega. Če sem lahko tako skromen.

Neverjetno.

Kar naprej je tako, to pa ne pomeni, da ni slabo.

»Saj to sem že vedel, mislim, da je lepša. Ampak. Ja, hotel si še enkrat slišati. Da je mlajša od nje?« me je ubogal.

»In?« nisem mogel biti tiho.

»In ?! Saj to je tisto!« se je prvič rahlo namuznil.

»To je tisto?« sem se čudil in čudil.

»Nazadnje sem jo spoznal in takoj ti povem. Vse je držalo.«

»Kaj?!«

»Njena mati je lepša in tudi mlajša od Marije!«

»Pa kako?«

Nisem in nisem si upal izreči, kako je kaj takega mogoče.

Da je mlajša!

Predvsem to.

»Kaj pa vem. Zdaj živim z njo!« je izstrelil, ko sem se že ustrašil, da bom padel.

Toda držal sem se.

»Kaj?!«

»Zdaj živim z Marijino materjo!« mi je znova naznanil.

Postal pa je veder, celo nasmejan, toda nič ga ni kaj posebej peknilo. Mislim, moral je komu povedati, se mu zaupati, za to sem mu bil dobrodošel in prav zares. Ko sem ga bolje pogledal, sem videl, kako imam pred sabo v resnici srečnega človeka. In to v vseh ozirih.

Meni pa so se po glavi motala vprašanja. Po glavi, ki ni bila več na svojem mestu. Kako je lahko mati mlajša od hčerke, če že spustimo lepoto, kako je lahko moj prijatelj, govorim o trdnih načelih in tudi svetu, torej kako je lahko vse to prenesel in je ostal še celo cel.

In to zelo cel.

Pomislil sem, kako bi se obnašal, če bi kaj podobnega samo slišal.

Znorel bi.

Prepričan sem bil o tem.

Vsaj pobesnel bi, kajti takšne izjave bi bile zame čista neumnost. Še več kot to, toda ker mi je to povedal moj prijatelj, sem ostal začuda neverjetno miren.

Res sem bil presenečen.

Nič več nad prijateljem.

Tudi nad samim seboj.

Kaj se mi lahko tako trdno zasidran svet vseeno spremeni?

Očitno.

Po vsem sodeč.

Prijatelj pa se mi je že opravičeval:

»Oprosti, toda zmenjen sem.«

»Z Marijino materjo?!

»Seveda.«

»Kaj pa Marija?« bi se skoraj ugriznil v jezik.

Gotovo sem ga mislil pobarati, ali jo je hudo prizadelo.

»Marija?! Nič, nič. Vesela je!« je odgovoril in že me je zapustil, ko sem jaz kričal za njim:

»Pozdravi ju!«

»Jasno!« se je dokončno poslovil in me pustil samega sebi.

Zdelo se mi je, da na način, ko se bom moral enkrat v bližnji prihodnosti posloviti tudi sam od sebe.

Od svojega sveta.

Ker zares sem bil čisto miren.

Zemlja

Tole pa bo. Tukaj pa ne bi smelo biti nobenih napak.

Samo to sem si mislil, ko sem jo zagledal.

Pa še tako naklonjena mi je bila.

Strastna in s tistimi očmi, ki te požirajo.

Ali pa te tudi požrejo, vsekakor pa te ne pustijo na miru.

Brž ko jo prvič vidiš, pa še nečesa sem bil vesel. Nisem je poznal. Ni se gibala v mojem krogu ljudi, to mi je bilo še posebno dobrodošlo.

Kakšna ženska in dvomim, da sem bil samo jaz tako razpoložen in da sem pretiraval, ker včasih se zalotim tudi takšnega, ko je bolje kakšen dan počakati, potem pa si reči spet trezen ogledati.

Toda pri njej ni moglo biti napak.

Prava mačka.

Pa kakšna mačka neki.

Tigrica!

Vedel sem, da si bom moral zavihati rokave. Da bom moral dati kaj od sebe, po tem pa sem prav tako hrepenel. Prav to je manjkalo zadnje čase. Preveč je bilo enostavno. Hočem povedati, da sem naletel na boljše ali slabše ženske, toda nič več me ni presenetilo. Kot da bi zares začel že sam govoriti o tistih enoličnih gibih.

Toda ta mačka.

Že ta naziv.

Mačka, tigrica.

Naj me raztrga, sem si mislil. Vedel sem, da se ji bom prepustil. In ne samo to. Vedel sem tudi, da bom po dolgem času popolnoma z nekom.

In neumen bi bil, če bi se odpovedal takšni ženski.

Denimo zaradi kakšne druge.

Sam sem bil, čisto sam in čisto neobremenjen.

Življenje sem si predstavljal že za enkratno lepo.

Za pravo poslastico, pa še pred nekaj dnevi sem bil kar precej čemerren.

Nekako zdolgočasen. Takšnih stanj se ustrašiš. Bojiš se, da bodo kar trajala.

Trajala in trajala, pa čeprav se je doslej v določenih trenutkih še vse obrnilo na dobro.

Toda v takšnem stanju bi jo kaj hitro spregledal. Kot sem že mnoge.

Toda to mačko.

Tigrico.

Že ko se je spravila na mojo srajco, sem vedel, da bo hudo. Sploh sva planila drug na drugega, kot kakšni podivjani živali.

Obleko sva dobesedno strgala s sebe in že to je bilo veliko, saj koliko časa že nisem doživel česa podobnega.

Že to bi zadostovalo, seveda pa se midva nisva ustavljala.

Nisva bila kar tako hitro zadovoljna.

Da sva naga, da bi se malo pogledala, pofukala in konec. Ta nenadejana strast, o tem govorim, se je nadaljevala z nezmanjšanim tempom.

Kakšna mačka.

Kakšna tigrica!

Tako sva se klicala in sploh sem se počutil, kot da bi bil prvič z žensko. In ona ni zaostajala za tem.

Nikakor.

In potem ti položaji, ki si jih ni bilo treba nič, in to prav nič posebej zmišljevati.

Vse je prihajalo samo od sebe.

Neponovljivo in še zadnjič poudarjam.

Nisem mislil, da bom tega še deležen.

Tako betežnega sem se počutil.

Toda s tigrico!

Kako je bila na meni!

Kako sem bil na njej!

V njej.

Povsod.

Kako sva se trgala s prsti in bilo je prav nepojmljivo.

Saj sem že slišal o takšni strasti. Ko te ženska dobesedno razkoplje.

In narobe.

Ko se ne moreš več obvladati. Pa kako bi se po toliko vrhuncih?

Potem so na vrsti le še nohti.

Kako mi jih je zarivala v hrbet.

Če sem bil na njej.

Kako mi je kopala prsi.

Pa saj jaz sem bil že čisto krvav, toda niti malo me ni motilo.

Celo nasprotno.

Tudi jaz sem vanjo zabadal nohte.

Čisto krvava sva bila.

O, strast!

O, ti enkratna strast, ki sem jo tako pogrešal, ampak kaj hočemo, človek je vseeno omejen. Mislim, želiš si že, da se podobna sreča ne bi nikoli končala, toda vsaj doslej se je še vedno.

Tudi najino ljubljenje.

Krvavo.

Kako krvavo!

Potem pa jok.

Jaz sem ga seveda čisto razumel. Čisto in še več kot to sem bil do vzeten zanj.

Tudi sam sem spustil solzo.

Kako sem jo imel rad.

Da sem po tako dolgem času jokal.

Iskreno jokal.

Tudi to sem pogrešal.

Vrelo je iz mene in objemal sem jo.

Ves krvav.

Vso krvavo, dokler nisem postal rahlo bolj priseben.

Saj se mi je zazdelo, da nenehno pogleduje svoje prste.

Ko sem se že malo ovedel.

Potem mi ni preostalo drugega, kot da sem jo po tem tudi pobaral.

Jo vprašal.

Ko tiste strast mine in se življenje vrne v tako krute tirnice.

O, zakaj nisva šla do konca!

Da bi se do konca spraskala.

Denimo izkrevavela.

Tako bi vsaj častno umrl, toda njen jok je postal drugačen.

Dvignil sem ji glavo in ji pogledal naravnost v oči.

Nekaj je bilo narobe in ni mi bilo treba posebej siliti iz nje kakšnega priznanja.

Kako milo je rekla.

Še vedno milo:

»Ko sem se ljubila z drugimi, mi je za nohti ostajala zemlja!«

Galeb

Čudna so pota človeka.

Še bolj pa prav gotovo moja. Ne vem, kaj mi je, toda gotovo nisem osamljen primer, saj nekaj takšnih ne nazadnje tudi osebno poznam, torej povedati hočem, kako se hočem včasih držati določenih poti.

Govorim o poti do doma, potem o poti do določenih znancev in kaj jaz vem, kaj bi lahko še naštel. To je nekaj podobnega, ko kdaj pa kdaj kar ne moreš zaviti v določeno trgovino in se napotiš po hrano vsaj stokar dlje.

Ne govorim o tem, da so bili vzrok kakšni škandali, in če že njih omenjam, potem je tudi z gostilnami podobno. Tudi če ne naredim nobenega izgreda, se v določen lokal lahko ne napotim po mesece, potem pa, ko me tisto mine, kdo ve, kakšna trma je to, nato pa spet vsak dan bingljam tam.

In največja težava je, ko to počasi opaziš. Še prej se ti to zgodi, če živiš z določenim človekom.

Saj to so že spori.

Najprej nedolžni, potem pa so lahko že kar krepki.

»Jaz bom šel po tej poti, jaz pa ne bom šla.«

Tako je s tem in zoprno je tudi, če kdo kar naprej upošteva tvojo voljo.

Tvojo prekleto trmo, ki bi si jo izbil iz glave, ampak si je na noben način ne moreš. Včasih tudi poskusiš, toda takšne tečnobe, kot sem lahko jaz, takšnega človeka pa je težko prepričati.

Te reči zares kar naenkrat niso malenkosti, in zakaj sem sploh začel razmišljati o tem?

Se celo razgovoril?

Gotovo zaradi ničesar drugega, saj naslednja je pa prekašala vse te male muhe. Da povem.

Saj kaj sem jaz opazil.

Dobro, če bi bila porodnišnica med potjo do mojega doma, to bi še razumel, da pa je na čisto drugem koncu mesta, kamor sem moral zaradi tega sleherni dan zaiti, če sem se hotel sprehoditi mimo nje, to je pa gotovo že vse prekašalo.

Saj sem že imel podobne napade, nič ne rečem, potem so za kakšno leto minili, toda to, kar se mi je zgodilo letos, to pa že ni več na meji običajnega. Za to priložnost sem se usedel vsaj na avtobus, še posebno, ko sem dobil občutek, da me je že tisto osebje čudno gledalo.

Vem, veliko vsega se človeku samo zdi, toda tega svojega početja predvsem nisem mogel razumeti.

Bilo je hudo. To svoje nagnjenje sem skrival v sebi.

Do tega trenutka tega nisem nikomur omenil. Niti najbližjim in zakaj potem sploh to ta trenutek razpredam?

Razrešil sem.

Preprosto sem razrešil te svoje obhode.

Najprej sem pomislil, da sem tako obseden z otroki in kako bi bil že skrajni čas, da bi tudi jaz koga zazibal, toda tudi s tem sem že davno razčistil.

To je za mano.

Žalostno sicer, ampak tukaj se ne da kaj dosti pomagati.

Toda da se vrnem v porodnišnico.

To niso bili več samo mimohodi.

Jaz sem se spustil tudi v njene prostore.

Najprej sicer bolj oprezno, toda vedno več poguma sem imel.

Saj bi bil lahko kakšen nestrpen bodoči očka.

Saj sem jih srečeval.

In kaj sem gledal, da se še ne razkrijem do konca?

Gledal sem noseče ženske, predvsem pa sem bil občutljiv že za matere, ki so dojile.

In v tem nisem opazil prav nič slabega.

Vedno bolj zgovoren sem celo postal.

Prisedel sem h kakšni, tu pa moram nekaj ostro izpostaviti.

Da si ne bo kdo kaj neprimernega ali celo podlega mislil.

Mene njihove prsi sploh niso zanimale.

Da bi jih gledal.

Tako kot se včasih oziram po cestah, ko mi vrže glavo nazaj v kakšnem lokalu, ko opazim kakšno žensko s takšnimi joški, da bi jih preprosto in kar najhitreje odgriznil.

Sploh ne.

Bil sem najbolj nežen.

Gledal sem in včasih tudi pobožal glavico kakšnega dojenčka.

Počasi sem se sprijaznil, da imam pač tudi takšna obdobja, ko sem posebej občutljiv za ženske, ki dojijo.

Brez podlih namigov, to moram ponoviti, ampak to še ni bila tista dokončna ugotovitev, ki me je kar pahnila.

Ko sem se enkrat takole menil z mamico, ki je dojila svojega otročiča, sem ji tudi to priznal.

Mislim, da ne zahajam mednje, ker bom zdaj zdaj postal srečni očka.

In kaj mi je rekla?

Pa to je bilo prelepo.

Prišepnila mi je:

»Ko si galeb, si še posebej občutljiv za ženske, ki dojijo.«

Kar naprej bi to ponavljal in nisem se zmotil, ko sem zapisal, da sem v nekaterih obdobjih pač tudi galeb.

Niti malo se nisem zmotil.

Kako sem jo objel, kako sem pobožal njenega otroka, kako vesel sem bil!

Pa ne samo zaradi tega, ker sem pač odpravil še eno svojo težavo, ki je dotlej preprosto nisem razumel.

Vesel sem bil in to je tudi največ.